

[Hilmar Baunsgaard.]

fremgik, at der virkelig bliver gjort noget, men også, at man støder på vanskeligheder, dels på grund af de hensyn, jeg her har omtalt, dels selvfølgelig på grund af, skal jeg sige visse systemmæssige problemer. Det er uundgåeligt overalt, hvor man stræber efter rationalisering.

Den Parkinsons lov, jeg nævnte indledningsvis, har man måske misforstået derhen, at man tror, den kun har været en illustration af den offentlige administration. Har man læst den tilstrækkelig grundigt, vil man i den også finde eksempler på, at det går stort set ligesådan, hvis private virksomheder vokser sig for store. Men det er klart, at man i den offentlige administration må være indstillet på at acceptere det vilkår, at man i særlig grad er og efter min opfattelse skal være underkastet kritik. Derfor må man også efter min opfattelse i højere grad end hidtil effektivisere bestræbelserne for at få en mere rationel arbejdsgang, hvor dette er gør ligt under respekt af de hensyn, jeg nævnte indledningsvis.

Jeg har slet ingen baggrund for gennem eksempler at kunne fremsætte påstande om, at der er ringere, dårligere tilstande i nogle dele af administrationen end i andre, og når jeg derfor nævner et eksempel, beder jeg om, at det ikke optages hverken som en kritik af det specielle område eller som et udtryk for, at der her er noget, som er ganske særlig kritisabelt. Jeg gør det, fordi jeg tror, at det eksempel, jeg nu vil nævne, i og for sig på ganske udmærket måde kan tjene til at illustrere, dels hvad det er, der kan skabe den irritation, som fører til den totale manglende forståelse for den offentlige administration, som gør sig gældende mange steder, dels at der er ting, som man selv under respekt af de hensyn, jeg nævnte indledningsvis, ville kunne rette.

Sidst i september måned i år, altså for en 3 uger siden, blev der fra undervisningsministeriet udsendt nye regler for beregning af vikartimer i gymnasiet. De nye regler træder i kraft fra 1. august 1966, ikke 1. august 1967, men for mere end 1 år siden, men meddelelsen om, at de trådte i kraft for mere end 1 år siden, kommer først for nogle få uger siden. Jeg ved ikke, om man rigtig gør sig klart, rigtig har en forestilling om,

hvad det koster af ekstra administration både lokalt og centralt, for det vil jo sige, at samtlige vikartimer tilbage gennem mere end et år skal gennemgås og omregnes. Der ville kunne findes andre eksempler. Om jeg ellers husker ret, var det i sidste samling, vi diskuterede et lignende tilfælde med kørselsgodtgørelse til embedsmændene, hvor der også var tale om en mere end 1 år gammel regulering. Det er klart, at noget sådant dels yder et stærkt bidrag til, at administrationen vokser, dels stærkt bidrager til at skabe manglende forståelse for de administrative organer.

Måske var det dog endnu mere væsentligt end at få fremdraget sådanne eksempler at få understreget ved en debat som denne, at hovedårsagen til, at administrationen dels er vokset, dels nu er vanskelig at begrænse, ligger i selve lovgivningen. Dette skyldes dels de hensyn, jeg nævnte indledningsvis, men vel også, at ingen her i folketinget helt oprigtigt vil kunne hævde, at man altid har det fulde overblik over virkningerne rent administrativt af de lovforslag, der vedtages, og dernæst hvilken overensstemmelse der er mellem det aktuelle lovforslag og andre på samme område allerede gældende love.

Min partifælle hr. K. Helveg Petersen skrev for ikke så forfærdelig længe siden en kronik i Politiken, hvor han udkastede den tanke, at vi i folketinget skulle tage et sabbatår i lovgivningen, forstået på den måde, at man skulle stræbe efter at få et folketingsår med en stærk begrænsning af lovgivningen. Jeg har en fornemmelse af, at ikke alle tog dette forslag helt alvorligt, men jeg vil alligevel henstille, at man tog sig tid til at eftertænke, om der trods alt ikke her blev rørt ved et problem.

Det er klart, der er lovgivning, som er nødvendig af hensyn til den udvikling, som vi ønsker; det er klart, at man kunne aldrig nå den, efter mange borgeres opfattelse, idealtilstand, at der i et år slet ingen love blev lavet, men man kunne godt stræbe efter at tage det skridt hen mod en rationalisering, at man fandt det væsentligere et år at dybdegrave, som vi nu engang kalder det i folketingsproget, hele problemet omkring sammenhængen mellem en række forskellige lovforslag inden for samme område. Jeg synes, vi skal spørge os selv